

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]
 Lovgivning. Derfor foreslaar jeg i det Lovforslag, jeg her fremsætter, at Majsprisen sættes op til 12 Kr. 50 Øre, altsaa med 1 Kr.

Dernæst foreslaas der i samme Paragrafs andet Stykke, at Afgiften for haard Hvede sættes op. For Øjeblikket er det saaledes, at af den Hvede, som anvendes i Husholdningerne, er en meget stor Del haard Hvede, og den er betydeligt dyrere end den bløde udenlandske og bløde danske Hvede. Der kunde spares ikke saa faa Millioner Kroner her i Landet, hvis man kunde nøjes med blød Hvede til Fremstilling af Mel og Brød. Der er ikke nogen nævneværdig Forskel i Næringsværdien; at man i saa høj Grad anvender den haarde Hvede, skyldes dels Udseendet og dels, at den giver noget mere Luft i Franskrødet, og naar man sætter Pris herpaa, maa man anvende den haarde Hvede. At det ikke er Smaabeløb, det drejer sig om, fremgaar af, at vi indfører rundt regnet $1\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. haard Hvede om Aaret, og da Forskellen i Pris er ca. 5 Kr. pr. Td., vil det altsaa sige, at vi betaler $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere om Aaret, ved at vi anvender haard Hvede.

For at spare paa den dyre Hvede ved at erstatte den bl. a. med dansk Hvede og for i det hele taget at spare paa de Midler, der stilles til Raadighed for Køb af udenlandske Varer, foreslaas der en ekstra Forhøjelse for den haarde Hvede, saaledes at Afgiften for haard Hvede bliver 100 pCt. højere end Afgiften for blød Hvede, dog skal Ekstraafgiften mindst være 3 Kr. pr. 100 kg. Der er nemlig for Øjeblikket kun en meget ringe Afgift paa Hvede, og hvis man derfor kun bestemmer, at Afgiften for haard Hvede skal være 100 pCt. højere end for blød Hvede, betyder det ingenting i det Tilfælde, der ingen Afgift er paa den bløde Hvede — og saadan var det en Tid —, derfor maa man tilføje den Bestemmelse, at Afgiften mindst skal være 3 Kr. pr. 100 kg. Dersom man i Bagerierne vil følge et økonomisk Princip og spare paa den haarde Hvede og anvende den bløde, vil det sikkert meget let kunne gennemføres, uden at der behøves nogen som helst Forhøjelse af Prisen paa Franskrød, og samtidig vil man kunne opnaa, at Danmark som Helhed sparer Penge, naar det drejer sig om Køb af disse Varer udefra.

I samme Paragraf er der en Bestemmelse, som gaar ud paa, at Afgifterne opkræves af Toldvæsenet ved Varernes Indklarering efter de for Opkrævning af Told gældende Regler. Denne Bestemmelse fin-

des ogsaa i den gældende Lov, og jeg har i den Tid, Kornloven har været gældende, fra August til nu, modtaget Henvendelse fra en Række Provinshavne gaaende ud paa, at denne Bestemmelse ændres, idet man fra den Side paastaar, at saaledes som den her er affattet, gaar det ud over Provinshavnene til Fordel for Københavns Frihavn. Dette hænger sammen med, at medens en Afgift ved Indførsel af Varer hertil i Almindelighed er en bestemt Afgift, som virker ligedan paa Varerne, enten de gaar over Frihavnen eller andre Havne, er der her Tale om en Afgift, som er svingende, og fra Provinshavnens Side paastaas det, at der derfor kan være en Fordel ved at gaa over Frihavnen i højere Grad end under almindelige Konkurrenceforhold mellem Havnene.

Jeg har undersøgt Spørgsmaalet, og det viste sig, at Frygten for, at der skulde ske en betydelig Forskydning fra Provinshavnene til Frihavnen, ikke er af nogen nævneværdig Betydning; i Forhold til tidligere er det kun nogle faa Procent mere, der gaar over Frihavnen, langt den overvejende Del af det Korn, der indføres, gaar over Provinshavnene. Og da man naturligvis kan spekulere noget mere i Kornet, hvis man faar Lov til at lave en Slags smaa Frihavne omkring i Provinsen, og naturligvis ogsaa for at have noget at spekulere med vil søge at faa mere Korn ind i Landet, end det ellers er nødvendigt, saa har jeg ikke ment at kunne gaa ind paa at ændre det Forhold, der her er Tale om. Men hvis man under Sagens Behandling mener, at Spørgsmaalet bør drøftes, og at der eventuelt bør ske en Ændring, er jeg villig til at gaa ind i en Forhandling herom. Det er ikke noget principielt Spørgsmaal, det er et praktisk Spørgsmaal, og naar man vejer Fordelene paa den ene Side mod Vanskelighederne paa den anden Side, mener jeg, det vil være rigtigst at fortsætte som hidtil, men jeg er, som sagt, villig til at forhandle herom.

Paragraf 4 omhandler Afgifternes Anvendelse, det vil sige den Kornpulje, hvortil Afgifterne indgaar, og hvorfra Pengene igen uddeles til Landbrugerne. Der er her foretaget en enkelt Ændring. I Fjor blev det vedtaget, at dersom der ikke indkom 16 Mill. Kr. i Puljen, skulde Staten supplere det manglende Beløb ved en Indkomstskat, saaledes at de kornkøbende Landmænd kunde faa de 16 Mill. Kr. Det viser sig, at for det Halvaar, der er gaaet, er der ikke kommet de 8 Mill. Kr. ind, som skulde til for at uddele Beløbet uden Tilskud fra Staten. Der er vel kommet 8 Mill. Kr. ind, men heraf har man brugt et Par Millioner